

Arrest

nr. 41 482 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2010 (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 37 343 van 21 januari 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 29 januari 2010.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraakse nationaliteit komt op 21 juni 2009 België binnen en dient op 22 juni 2009 een asielaanvraag in.

Dezelfde dag wordt op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 20 april 2009 in Griekenland werd geregistreerd.

Op 6 juli 2009 richt de raadsman van verzoeker een schrijven tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij melding maakt van de moeilijke toestand in Griekenland inzake de opvang van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen.

Op 7 juli 2009 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Omdat de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek stilzwijgend te aanvaarden. België brengt Griekenland hiervan op de hoogte op 9 september 2009.

Op 15 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (F. A. S.) geboren te K., op (in) 00.00.1968 van nationaliteit te zijn Irak die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 22/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Irakese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1968.

Uit het Eurodacverslag van 22/06/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze de grens heeft overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Tijdens zijn verhoor op 24/06/2009 verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam. Op 07/07/2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht op basis van artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 09/09/2009 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Betrokkene verklaart dat hij rond 18/04/2009 op het Griekse eiland Samos is aangekomen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Betrokkene verklaart dat hij er 4 dagen in de gevangenis heeft doorgebracht en daarna in het huis van de smokkelaar verbleef. Betrokkene heeft in Griekenland geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om er asiel aan te vragen. Betrokkene verklaart verder dat hij op 07/06/2009 Griekenland vrijwillig heeft verlaten en met een vrachtwagen naar België is gekomen waar hij op 22/06/2009 asiel heeft aangevraagd. Volgens betrokkene zouden zijn vrouw en vijf andere kinderen samen met hem Griekenland hebben verlaten in een tweede vrachtwagen. Betrokkene heeft sindsdien niets meer gehoord van zijn vrouw en andere kinderen.

In een schrijven van 06/07/2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld omdat hij meent dat een gedwongen terugkeer naar Griekenland een manifeste schending zou inhouden van artikel 3(2) van Verordening 343/2003, van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, van artikel 3 EVRM en van artikel 11, 13 en 14 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Om zijn verzoek te onderschrijven verwijst de raadsheer naar diverse rapporten, zoals het op 27 februari 2008 verschenen rapport van Amnesty International ‘Amnesty International, Greece: No place for an asylumseeker’, een niet gespecificeerd bezoekverslag van het Europees Comité ter

Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing, het op 4 februari 2009 verschenen rapport van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa, een niet nader omschreven nota van de "Greek Council of Refugees", een niet gespecificeerd standpunt van UNHCR uit juli 2007 en het geactualiseerde standpunt van het UNHCR van 15 april 2008 inzake de toepassing van de soevereiniteitsclausule voorzien in art. 3 van de Verordening.

Wat betreft de vraag van zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake asioldossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/165/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen, verplegers, psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betreffende de bewering dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verwijzen we naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dat een verklaarde vrees voor een mogelijke schending moet gebaseerd zijn op substantiële gronden. In

geval van de betrokkene moet worden opgemerkt dat ook hier geen concrete elementen worden aangebracht, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, en zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hierbij moet worden benadrukt dat betrokkene tijdens zijn verhoor op 24/06/2009 geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Een terugkeer naar Griekenland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dus onvoldoende en speculatief.

In bovenvermeld schrijven maakt betrokkene advocaat melding van "zeer slechte detentieomstandigheden" waarbij betrokkene nauwelijks te mogelijkheid zou hebben gehad om voedsel te nuttigen en waarbij betrokkene geen toegang zou hebben gehad tot medische voorzieningen. Hierbij dient nogmaals te worden vermeld dat betrokkene tijdens zijn interview op 24/06/2009, hoewel hij wel vermeldt dat hij 4 dagen doorbracht in de gevangenis, geen melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/06/2009 bovendien geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaarde enkel dat hij naar een veilig Europees land wou. Hij verklaart dat de smokkelaar bij hun aankomst beweerde dat hij in Noorwegen zat, maar daar had hij ook niet specifiek naar gevraagd.

Betrokkene stelde geen familieleden in België of Europa te hebben. Betrokkene verklaart dat hij samen met zijn vrouw en zijn vijf andere kinderen uit Griekenland vertrok, maar dat ze in twee verschillende vrachtwagens reisden. Sinds dit vertrek heeft betrokkene vrouw en kinderen niet meer gezien. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij rugpijn heeft ten gevolge van schotwonde opgelopen in 2003. Betrokkene verklaart ook dat hij psychisch niet in orde is en inziet met zijn vrouw en andere kinderen. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikels 10.1 en 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene binnen de tien (10) dagen het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij moet zich aanbieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten (...)"

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker indient tegen deze beslissing, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 37 343 van 21 januari 2010.

2. Rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch de Vreemdelingenwet noch het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van bijkomende stukken na het indienen van het verzoekschrift en van de memorie. Derhalve worden de door verzoekende partij op 12 maart 2010 ingediende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"A) Schending van artikel 3 EVRM, van artikel 3 iuncto artikel 14 van het EVRM, van artikel 10 van het EG. Verdrag van 25 maart 1957 schending van artikel 3 van de VERORDENING 2003/343. van artikel 11. 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten iuncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingen zaken verwijst naar de omzetting door de Griekse autoriteiten, in hun nationaal recht, van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

De Dienst Vreemdelingen zaken meent dat er geen gegeven voorhanden is waaruit zou blijken dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd.

Alsook stelt de Dienst Vreemdelingen zaken dat Griekenland een Europese Lidstaat is die ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zou zijn om een asielaanvraag in te dienen. De Dienst Vreemdelingen zaken stelt verder dat de asielaanvraag van verzoeker zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Artikel 3 van de Verordening 2003 / 343 stelt.

Artikel 3

1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.

Artikelen 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten stellen:

Artikel 13 Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen

voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

6.2.2003 L 31/21 Publicatieblad van de Europese Unie NL

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële

opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.

Artikel 14 Nadere bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen

1. Indien huisvesting in natura wordt verstrekt, gebeurt dit in één van de volgende vormen of een combinatie daarvan:

a) in ruimten die gebruikt worden om asielzoekers te huisvesten gedurende de behandeling van een asielverzoek dat aan de grens is ingediend;

b) in opvangcentra die een toereikend huisvestingsniveau bieden;

c) in particuliere huizen, appartementen, hotels of andere voor de huisvesting van asielzoekers aangepaste ruimten,

2. De lidstaten zien erop toe dat de asielzoekers die zijn gehuisvest overeenkomstig lid 1, onder a), b) of c):

a) bescherming van hun gezinsleven genieten;

b) de mogelijkheid hebben om te communiceren met familieleden, raadslieden en vertegenwoordigers van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) en door de lidstaten erkende niet-gouvernementele organisaties (NGO's).

De lidstaten besteden in het bijzonder aandacht aan de preventie van geweldpleging in de in lid 1, onder a) en b), bedoelde ruimten en opvangcentra.

3. Waar van toepassing, zien de lidstaten erop toe dat minderjarige kinderen van asielzoekers of minderjarige asielzoekers worden gehuisvest bij hun ouders of bij een volwassen familielid dat krachtens de wet of het gewoonterecht voor hen verantwoordelijk is.

4. De lidstaten zien erop toe dat asielzoekers alleen worden overgeplaatst wanneer dit noodzakelijk is. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers hun raadslieden van de overplaatsing en hun nieuwe adres op de hoogte kunnen brengen.

5. Het personeel dat in de opvangcentra werkt, moet een passende opleiding hebben. Voor deze personeelsleden geldt in de nationale wetgeving omschreven geheimhoudingsplicht in verband met de informatie waarvan zij uit hoofde van hun werk kennis nemen.

6. Via een representatieve adviesraad van bewoners kunnen de lidstaten asielzoekers betrekken bij het beheer van de materiële middelen en bij de immateriële aspecten van het leven in het centrum.

7. Juridisch adviseurs of raadslieden van asielzoekers en vertegenwoordigers van de UNHCR of van de door het Bureau van de Hoge Commissaris gemachtigde en door de lidstaat erkende NGO's hebben toegang tot de opvangcentra en andere plaatsen waar asielzoekers zijn gehuisvest, zodat zij de asielzoekers kunnen bijstaan. Deze toegang kan slechts worden beperkt om redenen die verband houden met de veiligheid van de huisvesting en van de asielzoekers.

8. Bij wijze van uitzondering mogen de lidstaten andere dan de in dit artikel genoemde regels inzake materiële opvangvoorzieningen vaststellen voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien:

een eerste raming van de specifieke behoeften van de asielzoekers vereist is;

- de in dit artikel genoemde materiële opvangvoorzieningen in een bepaald geografisch gebied niet voorhanden zijn;

- de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is;

- de asielzoekers in een bewaringscentrum verblijven of zich in grenslokalen bevinden die zij niet mogen verlaten.

Deze afwijkende voorzieningen moeten in elk geval de basisbehoeften dekken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sens lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.)

De Griekse Republiek werd inderdaad op 19 maart 2007 door het Hof van Justitie veroordeeld wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de Richtlijn 2003/9/EB van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Ondanks het feit dat de Griekse autoriteiten aangeven de Opvangrichtlijn sedert november 2007 te hebben omgezet, heeft het UNHCR nog vastgesteld: "the extremely limited reception facilities asylum-seekers as this situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerial decision that should establish the criteria for the provision of a daily financial allowance." (UNHCR position on the Return of asylum-seekers to Greece under the "Dublin Regulation" 15 april 2008, 6 22).

Op 12 juli 2007 nam het Europese Parlement een Resolutie aan, waarbij het er bij de lidstaten op aandringt om "mensen niet krachtens de Dublin II-Verordening over te dragen aan een andere lidstaat, wanneer bekend is dat het land Irakese asielaanvragen niet naar behoren in behandeling neemt".

Bovendien wijst het erop dat lidstaten hierbij een beroep op artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening kunnen doen." (Resolutie van het Europese Parlement van 12 juli 2007 over Irak). Asielzoekers komende van Irak worden daadwerkelijk geconfronteerd met heel verschillende behandelingen, afhankelijk van het land dat de asielaanvraag in behandeling neemt: in 2007, recognition rates at first instance were 0 % in Greece, and 87,5 % in Cyprus, 85 % in Germany and 82 % in Sweden" (ECRE, Background information, Transfer of asylum seekers to Greece).

De Europese Commissie is een inbreukenprocedure gestart tegen Griekenland, wegens niet-naleving van de Dublin II - Verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers. De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg (http://europe.eu/community_law/eulaw/decisions/des_08_01_31).

Volgens Amnesty International is de reden waarom de zaak doorgestuurd is naar het Hof van Justitie het feit dat er te weinig garanties zijn voor een volwaardig asielonderzoek na transfer naar Griekenland. (Amnesty International, Greece: No place for an asylumseeker, dd. 27 februari 2008).

Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof een interim measure toegewezen in een Finse zaak in het kader van een overdracht aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening,

Op 1 september 2008 en op 21 september 2008 werden schorsingen in gelijkaardige dossiers uitgesproken door het EHRM tegen de Belgische Staat.

Het UNHCR heeft in juli 2007 alsook op 15 april 2008 haar bezorgdheid geuit over het gebrek aan waarborgen voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin II-Verordening. Vooral de asielzoekers wiens asielprocedure onderbroken is, lopen het risico op refoulement.

Zowel de toegang tot de asielprocedure als de uiteindelijke behandeling van de asielaanvraag gebeuren zonder inachtneming van de vereiste Europese regelgeving.

Eerst en vooral dient gewezen te worden op het feit dat toegang tot asiel ten zeerste bemoeilijkt wordt: De laatste maanden hebben duizenden "asielzoekers" tevergeefs een poging gedaan om asiel te vragen. In plaats daarvan werden ze weggejaagd uit het gebouw alwaar de asielprocedure wordt ingeleid, waardoor ze evenmin toegang hebben tot de asielprocedure. Hierdoor lopen vluchtelingen een groot gevaar om gearresteerd te worden, (zie persbericht dd. 13.10.2008 uitgaande van de groep advocaten die opkomen voor de rechten van vluchtelingen en migranten). Daarnaast dient gewezen te worden op het verslag van de Griekse Ombudsman dd. 27.10.2008, dat aantoonde hoe de toegang tot asiel in Griekenland aan vluchtelingen wordt ontkend.

Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat de erkenningsgraad voor asielzoekers (die aldus al asiel hebben kunnen aanvragen), afkomstig van Irak, zéér laag is (bijna 0 %), wat een hoog risico van gedwongen repatriëring naar het land van herkomst met zich meebrengt. In 2007 waren vluchtelingen afkomstig van Irak, de grootste groep van asielzoekers in de Europese Unie en in de wereld. Ondanks fanatiek en wild vertakt geweld in Irak in 2006 en 2007, heeft Griekenland aan géén enkele asielzoeker (van de in totaal 5.474 Irakisis die in 2007 de asielaanvraag hebben ingediend), het statuut van vluchteling dan wel van subsidiaire bescherming toegekend !!! Daarenboven zijn veel Irakezen als de dood om hun ware nationaliteit te onthullen, gezien Irakezen een groter risico lopen op gedwongen terugkeer dan andere nationaliteiten.

En dit, ondanks het feit dat Human Rights Watch interviews afneemt van verschillende Irakezen in Griekenland, waaruit blijkt dat deze Irakezen, bij een correcte behandeling van hun asielaanvraag, een grote kans zouden hebben op toekenning van het statuut van vluchteling.

Hier dient ook gewezen te worden op het feit dat, in Griekenland, gezien er zéér weinig vertalers/tolken tewerkgesteld zijn, de asielzoekers ook geen mogelijkheid hebben om hun verhaal uiteen te zetten, en daarnaast dient evenzeer bepaald te worden op het feit dat negatieve beslissingen aangaande asielverzoeken niet individueel worden gemotiveerd.

Géén menswaardig verblijf

Hier dient ook benadrukt te worden dat er een zeer groot gebrek is aan opvangplaatsen en dat opvangomstandigheden er zeer erbarmelijk en mensonwaardig zijn.

Asielzoekers leven in parken, in verwaarloosde gebouwen, en dergelijke. De situatie is hopeloos, aldus Kalliopi Stafanaki van UNHCR, gezien het groot aantal van asielzoekers en het weinig aantal opvangplaatsen. Er waren, in juli 2007, in totaal 924 opvangplaatsen in héél Griekenland. Deze situatie werd met de jaren nog meer verslechterd: in april 2008; 770 opvangplaatsen, in februari 2009: 700 opvangplaatsen. Asielzoekers die dienen terug te keren naar Griekenland (zoals in casu cliënt, indien hij zou gedwongen worden om terug te keren naar Griekenland), krijgen geen betere opvangmogelijkheden.

Hier kan verder gewezen worden op het verslag dd. 15.02.2009 van de Greek Council for Refugees zelf, dat verwijst naar het rapport van het UNHCR, dd. 15 april 2008, met de uitdrukkelijke melding dat dit rapport nog steeds van toepassing is, omdat de gronden voor het rapport nog steeds niet gewijzigd zijn, en dit zowel aangaande de problemen bij de luchthaven (gebrek aan personeel, gebrek aan vertalers en juridische diensten, alsook gebrek aan informatie aangaande de status van vluchteling, de asielprocedure en deadlines), als de kwaliteit van de procedures tot het bepalen van de Status van Vluchteling, als van tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers in Griekenland.

Problemen bij de Luchthaven:

- Personen die voorheen nog geen asielverzoek in Griekenland hebben ingesteld, worden ondervraagd op de luchthaven, onmiddellijk na hun aankomst in Griekenland. Verklaringen van alle asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening, wijzen uit dat het interview plaatsheeft zonder de aanwezigheid van een vertaler. Het "interview" duurt meestal vijf minuten en in de meeste gevallen, de enige vraag die gesteld wordt - in het Engels - is waarom de verzoeker naar Griekenland getrokken is.

- Er wordt aan de asielzoeker geen uitleg gegeven omtrent de asielprocedure en zijn rechten en verplichtingen.

- Bijna alle asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening zijn dakloos.

- Eens deze asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening vrijgelaten geworden zijn aan de luchthaven (meestal na drie dagen), worden ze volledig aan hun lot overgelaten. Als ze erin slagen om hun weg te vinden naar het "Asylum Division" aan Petrou Ralli, worden ze meestal niet toegelaten omwille van het groot aantal wachtenden, elke dag.

- De implicaties voor deze problematische situatie, vooral het gebrek aan vertalers en ontkenning van informatie, kunnen zeer zwaar zijn en zeer ernstig hun kansen om een effectieve behandeling van hun asielverzoek belemmeren. Meer bepaald:

- a) Het gebrek aan informatie waardoor zij niet aan de voorwaarden kunnen voldoen, kan resulteren in een opschorting (lees: beëindiging) van hun asielprocedure; bijv. het gebrek aan informatie omtrent de mogelijkheid tot hoger beroep, en de termijnen waarbinnen dit dient te gebeuren, als gevolg waarvan, zéér vaak, de asielzoekers uitgesloten worden uit de asielprocedure, omwille van een te laat hoger beroep.

- b) Het gebrek aan tolken (bijv. aan de luchthaven) waardoor asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening (bijv. omtrent hun verblijf), waardoor deze asielzoekers op straat en in parken dienen te slapen. De meest kwetsbare groepen worden het slachtoffer van uitbuiting.

- c) Het "interview" aan de luchthaven heeft een gebrek aan de meest fundamentele standaarden aangaande een asielprocedure. En dit zowel omdat er geen tolk bij te pas komt, waardoor de asielzoeker ook geenszins zijn asielrelaas uiteen kan zetten, als ook omdat de enige vraag die gesteld wordt is "waarom ze naar Griekenland zijn gekomen". Sommige asielzoekers werden in verwarring gebracht, doordat zij meenden dat hen gevraagd werd naar de reden van hun terugkeer naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening.

Kwaliteit van de asielprocedures

- Evenzeer dient benadrukt te worden dat de situatie zoals uiteengezet in het rapport van het UNHCR momenteel zelfs nog erger is, gezien er géén enkele vertaler is bij het interview aan de luchthaven.

- De grootste tekortkomingen in de eerste fase van de procedure (gebrek aan vertalers, geen informatie aan asielzoekers omtrent hun procedure en hun rechten, geen degelijk interview aan de luchthaven) zorgen ervoor dat de asielzoekers evenmin de tweede fase van de procedure bereiken.

Tekortkomingen aangaande opvang

Er zijn momenteel minder dan 700 plaatsen in kampen of andere accommodatievormen voor asielzoekers (hiervan zijn ongeveer 180 plaatsen voorbehouden voor NBMV (niet-begeleide minderjarige vreemdelingen) of families. De situatie is aldus nog erger dan deze van een jaar geleden (rapport van het UNHCR), gezien er toen 770 opvangplaatsen voorzien waren. Vorig jaar zijn er 19.000 nieuwe asielaanvragen ingediend, waarvan uiteraard de overgrote meerderheid geen opvangplaatsen hebben.

Asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening hebben even weinig kans voor een opvangplaats, gezien zij geen prioriteit hebben over andere asielzoekers.

Conclusie

De Greek Council for Refugees concludeert dat er een zeer groot verschil is tussen hoe het systeem zou moeten werken met hoe de situatie werkelijk is, waardoor de rechten van duizenden asielzoekers, zoals neergeschreven in Internationale Verdragen, manifest geschonden worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen stelt "dat er geen concrete gegevens zouden zijn, laat staan bewijzen, die aantonen dat verzoekers asielaanvraag in Griekenland niet met de nodige zorg en garanties zal worden behandeld".

Er dient dus benadrukt te worden dat cliënt geenszins een correcte behandeling van zijn asielaanvraag zal bekomen in Griekenland, noch van menswaardige verblijfsomstandigheden gaat kunnen genieten, en dat er bij een gedwongen terugkeer van cliënt naar Griekenland, manifest sprake is van een inbreuk op het non-refoulement beginsel alsook van manifeste schendingen van bovengenoemde Europees- en nationaalrechtelijke beginselen en wettelijke regelen. De Dienst Vreemdelingenzaken vindt dit "louter hypothetisch".

Verder moet de nadruk gelegd worden op het feit dat België bovengenoemde rechten van de mens zou schenden door een asielzoeker terug te zenden naar een ander Europees land zonder zich ervan te vergewissen dat deze laatste de asielzoeker niet zal uitwijzen zodat deze terechtkomt in een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling. Volgens het UIMHCR is 'de rechtstreekse terugwijzing van een vluchteling of asielzoeker naar een land waar hij vervolging vreest niet de enige vorm van terugwijzing. De staten zijn verantwoordelijk de toepassing van dit principe, wat impliceert dat zij al wat in hun mogelijkheden ligt, moeten doen om te vermijden dat asielzoekers teruggewezen worden naar hun land zonder een grondig onderzoek van hun aanvraag. Een onrechtstreekse terugwijzing van een vluchteling van een land naar een derde land, dat op zijn beurt de vluchteling uitwijst naar de plaats waar hij vreest voor vervolging, is een terugwijzing waarvoor de twee landen gezamenlijk verantwoordelijk zijn.' Dit principe van verbod op kettingdeportatie is erkend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, TI d. Royaume-Uni, ECHR, no. 43844/98 van 7 maart 2000). Meerdere Europese rechtscolleges waarvan de Raad van State in België hebben dit toegepast tegenover Griekenland dat personen naar hun land van herkomst uitwees na een Dublin-overname zonder de asielaanvraag opnieuw te onderzoeken (Raad van State, n° 162.039 van 28 augustus 2006, RDE, 2006, p. 389).

Daarenboven dient benadrukt te worden dat cliënt inderdaad, zoals hierboven al aangeduid, een week in de gevangenis werd opgesloten, regelmatig door de politie werd geslagen, geen onderdak en voldoende voedsel had, enz., enz.

Puur exemplatief kan hier verwezen worden naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Arrest RW n° 2769 van 19/10 / 2007

Arrest RW n° 9796 van 10/4/2008

- CCE Arrêt n° 12.004 et 12.005 van 29/5/2008

- RW Arrest n° 18.597 van 10/11/2008.

Bijv. in dit laatste arrest wordt o.a. gesteld:

"Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland."

Tenslotte kan eveneens puur exemplatief verwezen worden naar het feit dat het EHRM al reeds verschillende malen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om voorlopige maatregelen te nemen, zoals voorzien in artikel 39 van het procedurereglement, teneinde beslissingen tot overdracht aan Griekenland in toepassing van de Dublin II- Verordening op te schorten, met als motivering dat de overdracht een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Bijv. - Verzoek nr. 41.608 / 08 dd. 01/09/2008

- Verzoek nr. 49.950 / 08 dd. 22/10/2008

- Verzoek nr. 51.599 / 08 dd. 29/10/2008

- Verzoek nr. 7.295 / 09 dd. 09/02/2009.

Er is hier daarenboven sprake van een manifeste schending van bovengenoemde artikelen, inclusief artikel 3 en Artikel 3 juncto artikel 14 van het EVRM.

Artikel 14, Verbod van discriminatie, dat bepaalt dat

"Het genot van de rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Artikel 3 EVRM, Verbod van foltering, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Er is aldus manifest sprake van schending van bovengenoemde regels en beginselen, gezien, door een gedwongen overdracht naar Griekenland, verzoeker geenszins aanspraak kan maken op dezelfde rechten als asielzoekers in België en verzoeker véél méér kans maakt om teruggestuurd te worden naar IRAK, éénmaal hij (gedwongen) naar Griekenland dient terug te keren.

Hier kan exemplatief verwezen worden naar het arrest van het EHRM (D.H. / TSJECHIË, 13 november 2007).

Verzoeker verwijst hierbij naar het feit dat Human Rights Watch interviews afneemt van verschillende Irakezen in Griekenland, waaruit blijkt dat deze Irakezen, bij een correcte behandeling van hun asielaanvraag, een grote kans zouden hebben op toekenning van het statuut van vluchteling, terwijl nu, in werkelijkheid, de erkenningsgraad in Griekenland voor asielzoekers afkomstig van Irak bijna 0 % is !!!

Verzoeker verwijst hierbij verder naar het rapport van het UNHCR dd. 15 april 2008 (Standpunt van het UNHCR aangaande de terugkeer van asielzoekers naar Griekenland, onder de Dublin-Verordening), dat bepaalt dat het UNHCR adviseert dat Regeringen afzien van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland, onder de Dublin-Verordening, tot nader bericht. UNHCR beveelt Regeringen aan om gebruik te maken van artikel 3 (2) van de Dublin-Verordening dat Staten toelaat om het asielverzoek te behandelen, zelfs indien ze niet verantwoordelijk zijn onder de Criteria zoals vermeld in de Dublin-Verordening. Talrijke rapporten en oproepen tot schorsing van een overdracht naar Griekenland, gepubliceerd door verscheidene NGO's, getuigen van grove leemtes in de behandeling van Iraakse asielaanvragen en inzake de omstandigheden van hun opvang, alsook onderstrepen ze het risico op uitwijzing en de slechte behandeling waaraan deze personen onderworpen worden:

pro Asyl, "The truth may be bitter, but must be told", October 2007

Ai Greece, no place for asylum-seekers, 27/02/2008

ECRE "Spotlight on Greece - EU asylum lottery under fire", 3 April 2008

Pro Asyl, "The situation in Greece is out of control", October 2008.

Het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing constateert in zijn bezoekverslag dat geen enkel detentiecentrum voldoet aan de minimaal vereiste normen en dit ondanks de aanbevelingen geuit in het voorgaande verslag en nieuwe beschikkingen in het Griekse recht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.2. In haar repliekmemorie repliceert de verwerende partij dat verzoeker thans beweert de Iraakse nationaliteit te bezitten. Toen hij in Griekenland werd geregistreerd, gaf hij echter de Palestijnse nationaliteit op. Hij verklaarde aan de Belgische overheid dat hij zou vernomen hebben dat hij als Irakees gedurende drie maanden zou worden opgesloten om dan naar Irak te worden gerepatrieerd. Uit zijn reisverhaal blijkt dat hij rond 18 april 2009 zou zijn vastgehouden gedurende ongeveer vier dagen in een gevangenis op het eiland Samos waar hij aankwam. De overige tijd bracht hij door in het huis van zijn smokkelaar tot hij op 7 juni 2009 uit Athene zou zijn vertrokken om in België aan te komen. Verzoeker had volgens verwerende partij geen noemenswaardige problemen om in Griekenland te verblijven in het huis van de smokkelaar. Zijn vrouw en vijf andere kinderen zouden Griekenland verlaten hebben met een andere vrachtwagen en hij zou hun spoor bijster zijn. Verzoeker legde geen enkele verklaring af omtrent de behandeling die hij in Griekenland onderging. Hij beperkte zich tot de stelling dat in Samos hun vingerafdrukken werden genomen en dat hij gedurende een viertal dagen van zijn vrijheid beroofd was in Samos. De algemene verslagen waarnaar de raadsman van verzoeker verwijst ter gelegenheid van de thans voorliggende procedure worden niet gestaafd met een begin van een bewijs laat staan met een anecdoten of een relaas. Bovendien lijkt verzoeker voldoende bemiddeld om zelf voor zijn verblijf in te staan zoals hij dat trouwens voor zijn asielaanvraag bij de Belgische overheid lijkt te hebben gedaan. Verzoeker lijkt op eigen initiatief Griekenland te hebben verlaten. Hij diende er welbewust geen asielaanvraag in. De verwerende partij wijst er verder nog op dat de brief die de advocaat van verzoeker op 6 juli 2009 naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezonden met verzoek de asielaanvraag in België te behandelen, dezelfde argumentatie bevat als het in de huidige procedure voorgestelde middel. Hierop werd volgens verwerende partij in de bestreden beslissing uitvoerig geantwoord. Verzoeker spreekt die argumentatie niet tegen. Naar aanleiding van het verzoek tot voortzetting herneemt verzoeker voor de derde keer de argumenten zoals in het verzoekschrift weergegeven. Verwerende partij is van oordeel dat verzoekers uiteenzetting voorkomt als een manifest, in zeer algemene termen gesteld, waarbij hij aan de hand van knippen en plakken uittreksels uit algemene verslagen weergeeft zonder ook maar één keer zichzelf en/of zijn gezinsleven erin te betrekken. Een dergelijke theoretische en hypothetische uiteenzetting kan niet het middel zijn dat tot de nietigverklaring kan leiden.

3.3. In zijn verzoekschrift tot voortzetting van de procedure en in zijn memorie herneemt verzoeker het enige middel.

3.4.1. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat verzoeker in België een asielaanvraag indiende op 22 juni 2009. Verwerende partij is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening) na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat er in Griekenland reeds vingerafdrukken werden genomen van verzoeker. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een terugnameverzoek tot Griekenland op grond van artikel 4, punt 5 van de Dublin-II-Verordening. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat Griekenland niet reageerde op het terugnameverzoek. Artikel 20, c) van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat "indien de om terugname verzochte lidstaat niet reageert binnen de onder b) genomen termijn van één maand of twee weken, wordt hij geacht in te stemmen met terugname van verzoeker". Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de vaststelling dat op grond van artikel 4, punt 5 in samenhang met artikel 20 van de Dublin-II-Verordening, Griekenland de lidstaat is die bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag, niet betwist.

3.4.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening bepaalt wat volgt:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening in geen enkele verplichting voorziet doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Verwerende partij heeft bij de beoordeling hiervan een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien.

De Raad bedrukt dat hij zich niet in de plaats mag stellen van de staatssecretaris bevoegd voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde bij de toetsing van de beoordeling aangaande de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag en de redenen om al dan niet gebruik te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent ondermeer het volgende:

"Wat betreft de vraag van zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake asioldossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast."

Verzoeker betwist verder in het middel enkel de motieven met betrekking tot de juridische situatie van Griekenland en verwijst in zijn verzoekschrift naar een reeks rapporten en standpunten waarvan hij meent dat ze aantonen dat hij niet de kans zal krijgen om asiel aan te vragen of dat zijn asielaanvraag

er niet correct zal worden behandeld. Uit het administratief dossier blijkt dat bij het Dublin-interview expliciet aan verzoeker werd gevraagd of er een specifieke reden is waarom verzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen. Als antwoord werd het volgende genoteerd: *“Neen, betrokkene had gevraagd naar een veilig Europees land. Toen hij met zijn dochter uitstapte beweerde de persoon die hem gebracht had dat het Noorwegen was. Ook daar had hij niet specifiek naar gevraagd.”* De Raad stelt aldus vast dat verzoeker nooit te kennen heeft gegeven dat hij in Griekenland moeilijkheden ondervond om een asielaanvraag in te dienen of dat hij er slecht werd behandeld. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat hij rond 18 april 2009 op het Grieks eiland Samos is toegekomen, er weliswaar vier dagen in de gevangenis heeft verbleven maar tot 7 juni 2009 er zonder problemen in het huis van de smokkelaar heeft verbleven. Verzoeker maakte volgens eigen zeggen ook nooit gebruik van de mogelijkheid om een asielaanvraag in Griekenland in te dienen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker nooit heeft vermeld dat hij moeilijkheden heeft ondervonden of zal ondervinden in Griekenland bij het indienen van een asielaanvraag of dat hij vreest dat zijn aanvraag er niet goed behandeld zou worden. Ook in het kader van zijn verzoekschrift verwijst verzoeker enkel naar verschillende rapporten zonder enige vorm van bewijs dat ook hij zich in dergelijke situatie zal bevinden.

Een rapport of een aanbeveling betreft een algemene situatie zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Griekenland een onheuse behandeling wacht. Verwerende partij motiveert terecht dat Griekenland een volwaardige lidstaat is van de Europese Unie, die de verschillende Richtlijnen ter zake heeft omgezet in nationaal recht. Het feit dat rapporten erop wijzen dat dit in de praktijk niet altijd even vlot verloopt, toont niet aan dat verzoekers asielaanvraag niet of niet correct zal worden behandeld. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned tot Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Verzoeker brengt geen enkel argument *in concreto* aan dat aantoont dat hij niet de mogelijkheid gehad heeft of zou hebben om een asielaanvraag in te dienen in Griekenland en deze correct behandeld te zien. Verzoeker heeft, terwijl hem expliciet gevraagd werd waarom hij wil dat België en niet Griekenland zijn asielaanvraag behandelt, enkel louter verklaard dat hij *“had gevraagd naar een veilig Europees land. Toen hij met zijn dochter uitstapte beweerde de persoon die hem gebracht had dat het Noorwegen was. Ook daar had hij niet specifiek naar gevraagd.”* Bijgevolg concludeerde verwerende partij terecht en op redelijke wijze dat er *“geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art.3§2 of art 15 van bovengenoemde verordening”*.

3.4.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) merkt de Raad op dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker die dergelijk risico aanvoert, om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat een overdracht naar Griekenland artikel 3 van het EVRM schendt en verwijst hiervoor enerzijds naar verschillende rapporten en aanbevelingen en anderzijds naar het risico van refoulement. Dienaangaande verwijst de Raad vooreerst naar hetgeen hiervoor reeds werd overwogen onder punt 3.4.2. met name dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoeker in Griekenland een onheuse behandeling wacht en dat verzoeker, terwijl hem expliciet gevraagd werd waarom hij wou dat

België zijn asielaanvraag behandelt, louter heeft verklaard dat hij “*had gevraagd naar een veilig Europees land*”. Verzoeker brengt geen enkel concreet, op zijn persoonlijke situatie betrokken feit aan.

Op basis van het intracommunautair vertrouwensbeginsel moet verondersteld worden dat Griekenland zijn verplichtingen zal nakomen (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives*”) (vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*”). Indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: “*Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned tot Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.*”).

Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Zoals reeds gesteld, volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoeker mag worden teruggeleid, niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat waarnaar hij wordt teruggestuurd.

In zoverre verzoeker verwijst naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 13 november 2007 en naar het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al verschillende malen gebruik zou hebben gemaakt van de mogelijkheid om voorlopige maatregelen te nemen teneinde beslissingen tot overdracht aan Griekenland in toepassing van de Dublin-II-Verordening op te schorten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden in deze zaken dezelfde zijn als bij hem. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in

voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielerzoek zou behandeld zijn of dat hij het slachtoffer werd of zou kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtsschendingen in Griekenland.

Waar verzoeker verwijst naar het risico op refoulement wijst de Raad op de beslissing van niet-ontvankelijkheid van een klacht tegen het Verenigd koninkrijk van K.R.S. bij het Hof voor de Rechten van de Mens (nr. 32733/08, K.R.S. v. United Kingdom, 2008) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat Griekenland geen personen verwijderd naar Iran, Afghanistan, Irak, Somalië of Soedan. Bovendien blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Griekenland en dat hij niet naar Irak werd teruggestuurd. De verwijzing van verzoeker naar enkele uitzonderlijke gevallen waar blijkbaar wel sprake was van refoulement tonen niet aan verzoeker hetzelfde lot wacht bij een repatriëring naar Griekenland.

De bestreden beslissing heeft derhalve op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

3.4.4. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM wijst de Raad erop dat artikel 14 van het EVRM een verbod van discriminatie inhoudt en het volgende stelt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoeker toont niet aan dat hij, en op welke wijze hij, omwille van één van deze redenen gediscrimineerd wordt door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.4.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: het EG-verdrag) en geeft de inhoud van dit artikel weer maar laat echter in het geheel na aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou schenden. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker duidt *in casu* de wijze niet aan waarop artikel 10 van het EG-verdrag door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.4.6. Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 11, 13 en 14 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Richtlijn 2003/9/EG). Hij betoogt dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld door het Hof van Justitie wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending van artikelen aanhaalt zonder echter specifiek in te gaan op de wijze waarop deze artikelen geschonden zouden zijn. Verzoeker beperkt zich tot het aanvoeren dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent. Het komt niet aan de Raad toe om uit de algemene kritiek van verzoeker op de Griekse asielprocedure zonder enige verwijzing naar de door hem in de titel van zijn middel aangehaalde wetsartikelen te distilleren op welke wijze deze artikelen zijn geschonden.

In deze mate is het middel onontvankelijk.

Verzoeker stelt verder in dit onderdeel van het middel dat de Europese Commissie een inbreukenprocedure is gestart tegen Griekenland wegens de niet-naleving van de Dublin-II-Verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers en dat de Europese Commissie de zaak op 31 januari 2008 heeft doorgestuurd naar het Hof van Justitie in Luxemburg. Verzoeker stipt aan dat het UNHCR in juli 2007 zijn bezorgdheid heeft geuit over het gebrek aan waarborgen voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin-II-Verordening. Vooral dan asielzoekers wiens procedure onderbroken is doordat ze tijdens de procedure Griekenland verlaten, lopen risico op refoulement. Verzoeker stipt aan dat op 1 september 2008 en 21 september 2008 schorsingen in gelijkaardige dossiers werden uitgesproken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen de Belgische staat. Verder stipt verzoeker aan dat het UNHCR op 15 april 2008 heeft vastgesteld dat de uiterst beperkte opvangmogelijkheden van de asielzoekers in Griekenland de volledige toepassing van het Presidentiele besluit onmogelijk maakt. Verzoeker verwijst tevens naar een resolutie van het Europese parlement van 12 juli 2007 waarbij het er bij de lidstaten op aandringt om mensen niet krachtens de Dublin-II-Verordening over te dragen aan een andere lidstaat wanneer bekend is dat het land Irakese asielaanvragen niet naar behoren in behandeling neemt. Tenslotte verwijst verzoeker naar een verslag van de Greek Council for Refugees zelf van 15 april 2008 waarin wordt gesteld dat de problemen bij de luchthaven als de kwaliteit van de procedures tot het bepalen van de status van vluchteling als van de tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers in Griekenland nog steeds bestaan.

Verzoeker voert in wezen aan dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent waardoor het aangewezen is om geen asielzoekers naar Griekenland te transfereren.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. De Griekse autoriteiten hebben de Richtlijn 2003/9/EG, de Richtlijn 2004/83/EG en de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Dit werd reeds overwogen in de bestreden beslissing en verzoeker toont het tegendeel niet aan met concrete gegevens.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld door het Hof van Justitie wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, merkt de Raad op dat die veroordeling dateerde van vóór de omzetting van de richtlijn door Griekenland. Ondertussen heeft Griekenland zoals hierboven reeds gesteld, wel degelijk de Richtlijn 2003/9/EG omgezet in haar nationaal recht zodat verzoekers kritiek niet meer actueel is en niet meer dienstig kan worden aangevoerd.

De procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, werd inmiddels van de rol geschrapt.

Gelet op het feit dat de asielprocedure in Griekenland grondig hervormd werd in de loop van het jaar 2008 kan verzoeker zich ook niet meer dienstig beroepen op verslagen en andere documenten die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

Verzoeker poogt nog aan te geven dat de problemen in de praktijk in Griekenland nog niet volledig opgelost zijn en verwijst in dit verband naar een persbericht van 13 oktober 2008 uitgaande van een groep advocaten die opkomen voor de rechten van vluchtelingen en migranten waarin volgens verzoeker staat vermeld dat de laatste maanden duizenden asielzoekers tevergeefs een poging hebben gedaan om asiel aan te vragen maar in de plaats daarvan werden ze weggejaagd uit het gebouw en het gegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 1 september 2008 en op 21 oktober 2008 nog twee schorsingen heeft uitgesproken in gelijkaardige dossiers.

Het gegeven dat na de asielhervorming een aantal Griekse advocaten heeft kenbaar gemaakt dat de Griekse asielinstanties in Athene tijdelijk hun deuren hebben gesloten en geen nieuwe asielaanvragen

aanvaarden, laat niet toe vast te stellen dat vreemdelingen niet op andere plaatsen in Griekenland een asielerzoek kunnen indienen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in twee individuele gevallen waaromtrent verder geen enkele toelichting wordt gegeven, de Belgische overheid verzocht heeft - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat hij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden.

Tenslotte wenst de Raad op te merken dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat er in 2006 en 2007 in Griekenland een lage erkenningsgraad voor asielzoekers uit Irak zou zijn geweest, deze cijfers geen actualiteitswaarde hebben en dus niet dienstig kunnen worden gebruikt om tot een schending van de door verzoeker aangehaalde artikelen te kunnen besluiten.

Een schending van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG wordt door de uiteenzetting van verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

3.4.7. Tenslotte voert verzoeker ook het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Dit beginsel legt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielerzoek.

3.4.8. Ter zitting zet de advocaat van verzoeker uiteen dat de echtgenote van zijn cliënt in Griekenland is veroordeeld tot een gevangenisstraf en dit volgens de advocaat wijst op de slechte behandeling van asielerzoekers. Hij stelt dat de echtgenote is veroordeeld wegens het niet betalen van een geldboete. Hij blijft echter in gebreke aan te tonen dat deze echtgenote in Griekenland veroordeeld is om een andere reden dan een louter strafrechtelijke.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET